

voor de mogelijkheid van een huwelijk, maar zijn positie, zijn toekomst.

Dien avond werd ze heel stil en verzonken en haar woorden waren niet in den gewonen toon van gerustheid. Er was, toen ze hem alleen liet, een klank in haar stem, die vreemd was aan haar vroegere gesprekken.

Kort er na vertrok zij en keerde ook hij weer in zijn academiestad terug. Toen kwamen haar briefjes, kleine blaadjes, beschreven met haar net, regelmatig schrift van een zorgvuldige meisjeshand, een beetje verzorgd schrift en wat verzorgde zinnen, maar verwonderlijk zacht en aangenaam waren hem de gekozen woorden, gebruikt voor dingen van allen dag. En uit de stemming van gevoeligheid en verlangen naar wat vriendelijkheid en belangstelling schreef hij telkens terug, uitingen van zijn eenvoudige gevoel in simpele woorden.

De dagen gingen voorbij, gelijkelijk gedempt van stemming, met nevelige morgens en avonden, terwijl den roerloozen dag lang het gelende loover der boomen van tinten wisselde in den bleekeren zonneschijn. Eenige dagen telkens tusschen brief en antwoord, ditmaal wat langer dan te voren. Een vage vrees woelde nu enkele dagen reeds in hem, dat haar altijd zorgvuldige briefjes niets meer te zeggen hadden dan belangstelling en vriendelijkheid van het jonge meisje tegenover den man, voor wien ze eerbied gevoelde. En meer dan dezen zomer gevoelde hij zich den laatsten tijd moe en oud, op steeds grooteren afstand van haar jeugd.

In gedachten en mijmering verzonken vond hem zijn huishoudster, die een brief bracht. Het was donker in de kamer. Dirks stak de gaslamp aan, en bezag het adres. Het was haar hand. Hij scheurde de envelop open en begon het briefje te lezen. Na een

oogenblik zonk de hand met het briefje neer, en Dirks bleef starende een oogenblik staan. Toen ging hij naar het loketkastje, waarin hij haar andere briefjes bewaarde en sloot dit er bij. In weinige vriendelijke woorden vertelde ze hem, dat ze zich verloven ging, met een mijnheer zoo of zoo, vermoedelijk van de tennisclub. Ze wilde het hem als haar vertrouwden vriend van dezen zomer vooraf zeggen. Dat ze zich heel gelukkig gevoelde, was overal te lezen uit wat er niet stond geschreven.

Van uit de stemming van diepe moedeloosheid en plotselinge veroudering schreef Dirks haar een brief van gelukwensch, waarin hij haar zijn groote vreugde betuigde over het geluk, dat zij vooral verdiende.

Daarna bleef de jonge professor Dirks stil, terwijl het gas suisde en de ruiten, waarvoor de gordijnen nog steeds niet neergelaten waren, zwarte plekken teekenden in de wanden. Buiten was het beginnen te regenen. De droppen tikten tegen het eene zijvenster. En in dezen vroegen herfstavond zag hij een oogenblik zijn eigen leven verbeeld, een vroege avond, troosteloos van stilte en vereenzaming en triest als de regen tegen de ruiten.

Nu zou hij weer als vroeger de stille, gesloten geleerde moeten zijn. Hij streek zich langs het voorhoofd en door de haren. Hij gevoelde zich veel ouder en wat moe, geen meester meer over het leven, dat hem nu ging meenemen, waarheen het wilde. Misschien zou hij zijn zusters raad volgen en de stille Lien Veld tot zijn vrouw vragen, die onopgemerkt als een huishoudster langs zijn leven zou leven. Misschien ook zou hij alleen blijven, al naar het komen wilde. Buiten begon het te waaien. De wind dreef enkele bladeren ritselend langs het venster.